

بررسی طراحی فضاهای آموزشی ابتدایی کودکان از منظر برنامه دهی پلانی

مینا صفهانی*^۱، جمال الدین سهیلی^۲

۱- کارشناس ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد قزوین، دانشکده مهندسی معماری و شهرسازی، قزوین، ایران، (mina.esfehani@gmail.com)

۲- دکتری معماری استادیار، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد قزوین، دانشکده مهندسی معماری و شهرسازی، قزوین، ایران، (j_soheili@yahoo.com)

چکیده

فضاهای آموزشی نقش اساسی در ساختار اجتماعی و فرهنگی جامعه ایفا می کنند. نظام آموزشی عامل مهمی در رشد و پرورش کودکان می باشد و فضاهای آموزشی را می توان عرصه هایی با عملکرد چندگانه تلقی نمود که برای بهبود این گونه فضاها نیاز به برنامه دهی جامع وجود دارد. کمبود فضاهای استاندارد آموزشی-محیطی برای کودکان باعث احساس نیاز به پژوهش و تحقیق در مورد روشها و معیارهای خلق و بهسازی چنین فضاهایی در کشور می شود که در این تحقیق که با شیوه ی توصیفی-تحلیلی انجام خواهد شد با بررسی ۱۰ نمونه موردی به مسئله الگوسازی و برنامه دهی برای فضای آموزشی پرداخته خواهد شد تا که بتوان اینگونه فضاها را بهتر شناخت از این رو که هر چه محیط آموزشی صمیمانه تر پذیرای کودکان باشد، آن ها خود را بیشتر متعلق به محیط می دانند، همین فضاها اگر بیگانه با روحیات وی باشد، او را گریزان خواهد ساخت بنابراین باید با توجه به نیازهای کودکان سعی در پیدا کردن راه حل های مناسبی برای طراحی فضای آموزشی آن ها نمود و با شناخت و بررسی نمونه موردی ها به طراحان این امکان را داد که با بهره گیری از الگوهای سازماندهی بتوانند بهتر برنامه دهی و طراحی نمایند. که طراحی و برنامه دهی صحیح فضاهای آموزشی می تواند کیفیت محیط را بالا برده و فضایی باشد تا کودک در آن احساس ارتباط، مفهوم و معنی کند. در این تحقیق با توجه به پلان و بررسی دیاگرامی و ابعادی و کیفیت محیط نتیجه گیری صورت پذیرفته است که شیوه ی آن شیوه ی استدلال قیاسی می باشد که در پایان راهکارها و استانداردها را در قالب جدول عنوان کرده و دیاگرام ارتباطی پیشنهادی ترسیم می گردد.

واژه های کلیدی: فضای آموزشی، کودکان، برنامه دهی، کیفیت فضا

*این مقاله برگرفته از پایان نامه کارشناسی ارشد نویسنده اول با عنوان "طراحی باغ گالری کودک و نوجوان" در دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین می باشد.